

Assumpte: Al·legacions al programa de restauració i avaluació ambiental del permís d'investigació d'Alt Àneu (Pallars Sobirà)

R/N: PI 16/4168

Les sotasignats, en nom del **Grup Parlamentari CATALUNYA EN COMÚ -PODEM**, sentint-nos expressament interessades pel contingut de la sol·licitud que a continuació esmentem, afectades i greument perjudicades pel seu contingut,

EXPOSEM:

Hem tingut coneixement que promogut a instàncies de l'empresa Neometal Spania, filial de la transnacional australiana Apollo Minerals, es tramita en aquest departament una llicència d'investigació minera a la zona de Bonabé, dins uns terrenys comunals de l'Entitat Municipal Descentralitzada d'Isil i Alòs, al municipi de l'Alt Àneu, vegueria de l'Alt Pirineu i província de Lleida.

Respecte l'esmentada sol·licitud, considerant que les dites actuacions afectarien greument el desenvolupament comarcal, lesionarien la qualitat de vida dels seus habitants, suposarien un irreparable dany al paisatge, al medi natural, a la biodiversitat i als recursos naturals i, a més, una actuació contrària a la legislació, us fem saber que **ens considerem perjudicades per la petició i us comuniquem la nostra més ferma oposició.**

A efectes de justificar la dita oposició, tot seguit es relacionen un gruix de motius pels quals és imprescindible que adopteu la decisió de denegar, en un primer moment si més no de manera cautelar i, eventualment, de manera definitiva, l'autorització demanada:

Primer.- MANCA D'INFORMACIÓ ALS AFECTATS I PARTICIPACIÓ DE LA SOCIETAT CIVIL

Davant de qualsevol proposta d'afectació que condicioni el territori i la vida dels què hi habiten, prèvia a la seva aprovació, s'ha d'assegurar un **correcte procés d'informació pública** a tots els possibles afectats: municipis, propietaris de finques dins d'una distància raonable i consensuada i també els límits, empreses i activitats econòmiques (turisme, agricultura, indústria...) existents o futures i ciutadania en general.

Per a cercar el consens social necessari, la major protecció ambiental i el respecte pels ciutadans i ciutadanes del territori, així com el seu medi ambient i paisatge, és necessari que es faciliti també la participació de les entitats cíviques de l'entorn que són especialment sensibles a aquests aspectes. La seva opinió ha de tenir una incidència substancial en el procés de concessió o denegació de les autoritzacions per part de les autoritats competents. Cal tenir molt en compte les persones, la seva opinió envers la possible construcció d'una instal·lació i la implicació que l'activitat té en elles.

Com bona part dels països moderns europeus ja fa dècades que consideren obvi, l'enorme transcendència i impacte d'aquestes activitats fa del tot imprescindible la participació en la presa de decisions sobre temes de desenvolupament territorial de la societat de l'àmbit local on s'han de dur a terme les activitats proposades i en el qual, en darrer terme, han de repercutir les conseqüències negatives d'aquesta activitat.

En aquest sentit, apuntar que

- La Convenció d'Aarhus sobre l'accés a la informació, la participació del públic en la presa de decisions i l'accés a la justícia en afers ambientals (1998, firmada per Espanya el 25 de juny de 1998 i ratificada el 29 de desembre de 2004) relacionà els drets ambientals i els drets humans, establint que el desenvolupament sostenible sols es pot assolir mitjançant la participació de tots els agents socials. Aquesta participació de la societat local ha d'anar molt més enllà de la simple presentació d'al·legacions. De fet, especialment en casos de tant impacte com el que ens ocupa, cosa que aquí no s'ha produït.

- El Conveni Europeu del Paisatge i la Llei del Paisatge de Catalunya destaquen la importància del ciutadà com un actor actiu d'un medi ambient cada vegada més complex.

En un primer sondeig realitzat entre els veïns i veïnes de la zona afectada, ens ha sorprès desagradablement l'**absolut desconeixement** dels detalls i les conseqüències de l'actuació referida. No és només que els veïns d'aquests nuclis desconeguin els detalls més essencials d'aquest projecte que tant (i tan negativament) pot incidir en les seves vides, sinó que ni tan sols els seus representants locals i comarcals n'han estat degudament informats. Les administracions públiques implicades han de poder fer, o obligar a fer, una anàlisi acurada dels pros i contres d'una activitat com aquesta al nostre territori, anàlisi que ha de ser completa i tenint en compte tot el cicle de vida d'aquesta activitat (com en reiterades ocasions ha exigint el Parlament Europeu), tot contemplant un estudi rigorós (i en cap cas generalista i superficial, com s'ha fet) dels impactes ambientals i paisatgístics i una estimació del balanç costos-ingressos (no només econòmics) a nivell empresarial, social, paisatgístic i mediambiental amb un horitzó a curt, mitjà i llarg terminis.

Per tot això, si l'Ajuntament de l'Alt Àneu i, també, l'administració catalana, com sembla el cas, participés en aquesta mena d'actuacions, d'un impacte tan elevat per al territori, menystenint i obviant la necessària participació en la presa de decisions de la població local propera a l'àrea d'actuació (independentment de la seva adscripció municipal) i de totes les administracions afectades representaria un exemple més de com el mode de pensar tecnocràtic i jeràrquic sobre el model de desenvolupament segueix dominant a la Catalunya del segle XXI (a diferència, tot s'ha de dir, del que succeeix en el països més avançats del nostre entorn, i als quals des de la mateixa administració se'ns apel·la, molt i molt sovint, a que aspirem a assemblar-nos). Amb dinàmiques i plantejaments com aquests, la política nacional continua incomprensiblement mantenint a distància als agents locals en el procés formal de presa de decisions sobre projectes d'un impacte més que evident sobre el territori.

Segon.- CONTRADICCIÓ AMB ELS USOS I FUNCIONS DESITJABLES PER AL TERRITORI AFECTAT EN FUNCIÓ DE LA REGULACIÓ DE PROTECCIÓ QUE GAUDEIXEN

Entenem que l'**elevat grau de protecció** que gaudeix la zona (Xarxa Natura 2000, d'abast europeu, Parc Natural, PEIN i zona de gestió de pesca i interès cinegètic) impedeix absolutament el desenvolupament d'activitats com la proposada.

En canvi, la **qualitat mediambiental, biològica i paisatgística** d'aquest entorn la converteix en un context ideal per al desenvolupament d'activitats econòmiques molt més respectuoses i sostenibles. Recordem, en aquest sentit, que al Pla Territorial Parcial de l'Alt Pirineu i Aran, redactat d'acord amb la llei 23/1983 de 21 de novembre i aprovat definitivament pel Govern de Catalunya en data 24 de juliol de 2007, i que forma part del Pla Territorial General, el qual representa el referent principal de la política territorial a desenvolupar en el nostre país, s'hi diu explícitament que aquests territoris de l'Alt Pirineu i Aran són "una reserva d'hàbitats i d'espècies, una de les grans reserves de biodiversitat de Catalunya, amb espais de gran superfície i amb un excel·lent estat de conservació", aspectes que permeten afirmar que "és innegable que ens trobem davant un territori de gran importància pel que fa a la gestió de la biodiversitat".

L'actuació que es pretén dur endavant suposa, en aquest context territorial concret, una d'aquestes agressions de les quals cal defugir. A dia d'avui, els arguments apuntats en aquest Pla Territorial segueixen sent vàlids, i la pròpia administració local aniria en contra directament d'aquest document si afavorís, tot aprovant activitats tan agressives, la destrucció parcial o total d'aquesta fràgil paisatge natural singular de qualitat, amb les conseqüències nefastes i definitives que se'n derivarien pel que fa a aital gran potencial de desenvolupament del turisme rural i d'activitat ramadera a la zona.

Per tal d'implantar una trama econòmica moderna, sostenible i adaptada a les noves maneres d'entendre l'entorn resulta necessari desenvolupar dinàmiques i plantejaments que facin alhora compatibles i complementàries les oportunitats en els sectors com l'agroalimentari, la indústria i el turisme. Tot plegat, però, en el cas d'un territori com el nostre, ha de fonamentar-se en un respecte escrupolós per la preservació d'un paisatge bell i viu.

El paisatge ha d'esdevenir, atès el seu potencial i la seva riquesa particular a les nostres terres, un element de marca. Tot això se'n va en orris, i esdevé impossible, si es duen a terme projectes que, com aquest, destrueix i trinxen per sempre més un territori perfectament preservat fins ara, afecta l'entorn mediambiental i, en definitiva, fragmenta i banalitza allò que gaudia d'una qualitat i singularitats màximes. La destrucció de la base física de qualitat existent impossibilita, a la pràctica, desenvolupar aquestes altres activitats, ja que s'elimina la matèria primera amb què aquestes treballen. Les diverses activitats només són compatibles en un règim molt delicat d'equilibri: l'explotació minera que es vol construir trenca absolutament aquest equilibri i comporta la impossibilitat de desenvolupar altres activitats.

Tercer.- AFECTACIÓ SOBRE LA BIODIVERSITAT I PAISATGE

L'espai on es vol realitzar aquesta activitat, fins i tot en la fase d'investigació i sondejos, **resultaria de forma permanent afectada i contaminada en tots els seus aspectes naturals**, a saber, riquesa hídrica, biodiversitat i paisatge.

Pel que fa a la importància hídrica, la zona afectada forma part de la capçalera de la Noguera Pallaresa, riu que fins ara es considera el més ben conservat de Catalunya. Convé denunciar que el programa de treball presentat per Neometal no adverteix que l'activitat investigadora prevista pels primers 12 mesos (6 forats) afecta greument el subsòl en dues fases: la perforació, en la qual s'empra aigua barrejada amb components químics que ajuden refredant i lubricant la broca, i l'expulsió de la broca, en la qual l'aigua emergeix barrejada amb elements presents en el subsòl, com l'amiant, l'arseni i el sulfur de ferro. Aquests elements químics, escolats a través de les fractures existents en la roca, passen al subsòl i es filtren fins arribar als corrents fluvials, afectant especialment la zona de més enllà del congost Collegats. De fet, les activitats prospectives desenvolupades als anys 80 del segle passat en aquest mateix espai ja van deixar un rastre de contaminació hídrica, especialment presència d'arsènic, que encara avui és constatable. No cal dir que els riscos en la salut pública són més que evidents, en especial considerant totes les poblacions i activitats humanes i econòmiques que es nodreixen d'aquestes aigües.

En relació a la **biodiversitat**, la zona és especialment rica per la presència de masses boscoses, amb destacats arbres monumentals, i d'espècies protegides, com la llúdriga, l'almesquera i l'os, que es veurien indefectiblement afectades per l'enverinament de les aigües. La contaminació del medi atacaria directament la continuïtat del projecte Piroslife Catalunya, que s'enquadra als programes Life-Natura, l'objectiu dels quals és contribuir a l'aplicació de la directiva comunitària relativa a la conservació de la natura per a mantenir i millorar els hàbitats naturals i les espècies animals i vegetals d'interès comunitari dels espais designats dintre de la Xarxa Natura 2000. De fet, cal esmentar que dins l'àrea afectada hi desenvolupa l'activitat un pastor contractat a partir de la col·laboració entre l'Escola de Pastors de Catalunya i el projecte Piroslife per vetllar per la prevenció de danys al bestiar causats per l'os bru durant l'estiu.

Pel que fa al **paisatge**, el territori on es vol ubicar aquesta activitat constitueix una part essencial de la bella, tranquil·la i diversa Catalunya pirinenca. Un territori que és encara ara un exemple de la possibilitat d'integrar i harmonitzar l'activitat ramadera, la bellesa paisatgística, la qualitat de vida i la vida salvatge. I és precisament aquesta circumstància allò que atorga a aquestes terres l'essència de seva identitat, pròpia, rica i singular. Tot plegat, per altra banda, queda perfectament reflectit en el Catàleg de Paisatge de les Terres de Lleida, estudi oficial elaborat i publicat per l'Observatori del Paisatge, de la Generalitat de Catalunya, l'any 2010, on es destaca el Paisatge i el medi ambient com dos dels actius més potents que actualment disposa l'Alt Pirineu en termes de desenvolupament econòmic, expressant la necessitat de valoritzar el Paisatge d'aquests terres. El paisatge pirinenc és tradicionalment dels més valorats ara com ara al nostre país, un Paisatge bell, únic, poc degradat, amb una identitat pròpia i, sortosament, encara ben viu. Però és un bé escàs, fràgil i no renovable: la seva degradació representa, sempre, un fet irreversible. Cal tenir ben present que els valors del "Paisatge" venen sustentats per un seguit de documents essencials, marc legal i producció científica de referència, entre els quals convé esmentar (malgrat no ser els únics) la Llei Catalana del Paisatge, el Conveni Europeu del Paisatge, la Convenció d'Aarhus i les reflexions i documents produïts per l'Observatori del Paisatge. En aquest sentit, el Conveni Europeu del Paisatge converteix el Paisatge

en un objecte de dret de les poblacions, definint-lo com “qualsevol part del territori tal como la percepció de la població, el caràcter de la qual sigui el resultat de l’acció i la interrelació de factors naturals i/o humans” (*Conseil de l’Europe*, 2000a, Art. 1) i representa quelcom més que una àrea geogràfica, expressant igualment les percepcions d’un àrea que les societats comparteixen, valoren i utilitzen. A més, la qualitat de vida de la població es converteix en un criteri molt rellevant per a les polítiques ambientals europees. Perquè el Paisatge, tal i com el defineix el Conveni Europeu del Paisatge, no és simplement un conjunt d’objectes materials, sinó que és igualment la seva percepció per la població, que projecta en ells els seus valors i la seva cultura, es a dir és un patrimoni intangible. Tot això, com diem, quedaria anorreat si aquest projecte es du a terme.

Quart.- DESENVOLUPAMENT INSOSTENIBLE

Tenim la certesa, igualment, que el desenvolupament d’aquesta mena de projectes **no suposa beneficis econòmics substancials** per a aquestes terres i, més enllà d’això, que es tracta de projectes que en cap cas encaixen amb el tipus de desenvolupament econòmic sostenible desitjable i ni tan sols es tradueixen en la creació de llocs de treball en número considerable (la major part dels treballs en mineria moderna es desenvolupen robotitzats i a distància) ni permanents (la vida d’aquestes explotacions és breu, especialment considerant les projeccions de mineral previstes en l’explotació). Poca o gens credibilitat donem a l’afirmació de la promotora quan afirma que els resultats de l’assaig van confirmar la presència de minerals d’or d’alt grau (fins a 33,90 g / t) i de tungstè (fins a 5,49% WO₃).

Aquest desenvolupament sostenible desitjable s’està conformant i expressant actualment en el nostre territori en base al desenvolupament de nombrosos projectes empresarials relacionats amb el turisme de qualitat, paisatgístic, natural, patrimonial i cultural, així com amb una producció ramadera que igualment es pretén sigui de qualitat.

Tots aquests plantejaments resulten incompatibles amb el desenvolupament de projectes com el que es pretén dur a terme a la zona ja que el desenvolupament d’un implica necessàriament haver de renunciar a l’altre. El Paisatge, entès com a actiu econòmic, resulta del tot incompatible amb aquesta mena d’explotacions que

hom pretén ara dur a terme, i resulta, en canvi, la base imprescindible sobre la qual fonamentar la via de desenvolupament econòmic que aquests territoris havien començat poc a poc a endegar. Expressem, en aquest sentit, la incompatibilitat d'aquesta mena de projectes i explotacions amb els usos del sol existent i amb nombroses activitats locals d'origen tradicional i turístiques i les dinàmiques endegades de desenvolupament econòmic comarcal futur.

Hem de fer notar, igualment, amb estupor, que projectes com aquests, que a casa nostra encara es plantegen amb una simplicitat aberrant (fins i tot amb el sorprenent vist-i-plau de les administracions), serien del tot impensables en altres països europeus més avançats (als quals entenem que hauríem d'aspirar a assemblem-nos en aquesta i altres qüestions) en contextos territorials, socials i paisatgístics similars. I que el fet que a casa nostra, en canvi, encara ens els plategem (i, fins i tot, insistim, es promoguin des de l'administració!), a principis del segle XXI, indica l'absència d'una correcta valoració de la qualitat del Paisatge d'aquestes terres per part d'aquesta administració. Aquesta circumstància deriva, a banda de les raons expressades més amunt, del fet que les pràctiques de conservació, ordenació i gestió del Paisatge no s'hagin institucionalitzat a Catalunya fins al primer decenni del segle XXI. L'existència d'una oposició social forta, racional i eficaç al desenvolupament de projectes destructius com aquest en països més desenvolupats que el nostre es relaciona moltes vegades (como succeeix per exemple a Anglaterra, Escòcia o Holanda) amb l'existència de poderoses organitzacions de protecció del Paisatge arrelades en notables i valuoses tradicions socioculturals, absents encara al nostre país per raons de caire històric.

No cal caure en ingenuïtats ni idealismes conservacionistes: el futur d'aquestes terres passa perquè aquest territori estigui **obert a noves oportunitats**, promogui la creació de petites i mitjanes empreses de capital local que explorin nínxols de mercat complementaris a les grans empreses ja existents. Però aquestes han de ser condicionades a l'existència i manteniment inexcusable i escrupolós d'un Paisatge viu i posat en valor (la qual cosa implica no fragmentar-lo ni banalitzar-lo). Cal assentar la necessitat de defugir, per incompatibles amb aquests anhels, propostes empresarials alienes, brutes, impròpies, degradants i/o de gran impacte, i apostar en canvi per impulsar i fer compatibles les millors opcions i oportunitats de

desenvolupament d'activitats ja existents, d'atracció de més valor afegit i netes, en un marc de mitjanes i petites empreses.

A més, hauria de ser sobrer recordar les responsabilitats que tenim les generacions actuals envers les futures, i no només perquè la Declaració de la UNESCO de 12 novembre de 1997 així ho establís (o les Recomanacions del 15 novembre de 1989, de 16 de novembre de 1972, la d'11 de desembre de 1962, la convenció del 17 octubre de 2007 o la Convenció del 16 de novembre de 1972). La Llei catalana del Paisatge (Llei 8/2005, de 8 de juny, de protecció, gestió i ordenació del Paisatge, DOGC núm. 4407, pàg. 17625, de 16.6.2005) indica, en el seu Preàmbul, que la *“riquesa paisatgística constitueix un patrimoni ambiental, cultural, social i històric que influeix en la qualitat de vida dels ciutadans i que esdevé sovint un recurs de desenvolupament econòmic, en particular per a les activitats turístiques, però també per a les agrícoles, ramaderes i forestals”*.

Cinquè.- IL-LEGALITAT DE L'ACTUACIÓ DINS LA ZONA DE PROTECCIÓ XARXA NATURA 2000 (d'acord amb el TSJE i la Directiva Hàbitats 92/43 de 21 de maig de 1992)

En el mateix sentit que hem apuntat anteriorment, els treballs d'investigació i sondeig a la zona implicaria que els **projectes de sostenibilitat i desenvolupament** definits per la Xarxa Natura 2000 o el PEIN quedarien igualment anorreats i mancats d'aplicabilitat. Tots els arguments fins ara apuntats en el conjunt de tots els punts anteriors resulten més que suficients com per a efectuar una demanda davant dels Tribunals de Justícia de la Unió Europea. La proposta d'endegar una investigació minera en plena zona Natura2000 (que, a més, és Parc Natural), a banda de resultar certament aberrant en aquest context, **incompleix absolutament les normatives comunitàries** i, de manera especial i flagrant, la Directiva Hàbitats (DIRECTIVA 92/43/CEE del Consell de 21 de maig de 1992 relativa a la conservació dels hàbitats naturals i de la fauna i flora silvestres) que regula la Xarxa Natura2000. En funció d'aquesta normativa aquesta planta, simplement, no es pot construir en aquesta zona.

Recordem que l'article 6 d'aquesta **Directiva Hàbitats** indica, en els seu apartat 2, que *“els Estats membres adoptaran les mesures apropiades per a evitar, en les zones especials de conservació, el deteriorament dels hàbitats naturals i dels hàbitats d'espècies, així com les alteracions que repercuteixin en les espècies que hagin motivat la designació de les zones, en la mesura en què aquestes alteracions puguin tenir un efecte apreciable en el que respecta als objectius de la present Directiva. Qualsevol pla o projecte que, sense tenir relació directa amb la gestió del lloc o sense ser necessari per a la mateixa, pugui afectar de forma apreciable aquests llocs, ja sigui individualment o en combinació amb altres plans i projectes, se sotmetrà a una adequada avaluació de les seves repercussions en el lloc, tenint present els objectius de preservació d'aquest lloc. A la vista de les conclusions de l'avaluació de les repercussions en el lloc i supeditat a allò que es disposa en l'apartat 4, les autoritats nacionals competents tan sols es declararan d'acord amb aquest pla o projecte després d'haver-se assegurat que no causarà perjudici a la integritat de lloc en qüestió i, si procedeix, després d'haver-lo sotmès a informació pública”*.

En definitiva, el projecte de planta del que estem parlant **vulnera**, al nostre entendre, de manera flagrant el punt 2 de l'article 6 de la Directiva Hàbitats de la UE, degut al fet suposa:

- a) Un deteriorament evident d'un hàbitat natural
- b) Té un efecte apreciable en els objectius de la Directiva Hàbitats.
- c) Les avaluacions efectuades fins ara no han estat en cap cas suficients.
- d) En cap cas el procediment seguit ha tingut com a prioritat, tal i com marca l'articulat, el principi de preservació del lloc, sinó el de cercar la manera de tirar endavant el projecte
- e) En cap cas (ans al contrari) es pot assegurar que el projecte no causarà perjudici a la integritat del lloc; en realitat, ben bé el contrari, resulta evident que causarà un perjudici.

Quan s'indica que cal *“evitar el deteriorament”* d'un entorn, en cap cas es pot prendre aquesta declaració del legislador com una simple declaració retòrica. Aquesta és una circumstància dirimida pel Tribunal de Justícia de la UE i sobre la qual, com diem, existeix una jurisprudència molt clara, la qual indica que la seva transposició ha de ser precisa i concreta. La UE ha dictaminat que les mesures adoptades en aquests espais han d'**evitar intervencions que comportin riscos**

de reducció de la superfície (no cal dir que el projecte aquí presentat suposa una reducció de la superfície), destrucció d'espècies prioritàries o eliminació de característiques dels llocs.

En altres apartats d'aquesta mateixa normativa es regula sobre l'Avaluació d'Impacte Ambiental, però en uns termes del tot estrictes i perfectament definits. Es diu que, per a abordar el desenvolupament de l'Avaluació d'Impacte Ambiental ha d'existir una **simple probabilitat** de que tingui lloc un impacte negatiu (circumstància que en aquest cas és evident). L'avaluació "*adequada*", per a ser-ho, ha de tenir en consideració els objectius de conservació del lloc i, a més, no podrà evitar l'avaluació dels efectes sinèrgics i acumulatius amb altres projectes o actuacions.

Alhora, cal recordar que segons la Directiva Hàbitats, fins i tot en el cas que fos justificada l'actuació dins un espai Natura 2000, caldria dur a terme **accions compensatòries**. I, sobretot, deixa molt clar que aquestes accions compensatòries han de ser **suficients i prèvies a l'actuació**, i mai dutes a terme posteriorment a ella. En aquest sentit, recordar que el Tribunal de Luxemburg remarca que la Directiva Hàbitats **no permet compensar amb posterioritat** els efectes negatius d'una actuació en una zona Natura 2000. En aquestes àrees protegides, insistim, els projectes que afecten a un hàbitat estan prohibits en tots els casos, amb una única excepció: quan existeixin "raons imperioses d'interès públic" i no hi hagi solucions alternatives.

Només en el cas que es consideri l'explotació d'or (emprat bàsicament com a element sumptuari) o de tungstè (la principal aplicació del qual és la indústria armamentística, en la producció de projectils i de blindatges), és d'"imperioses d'interès públic", el que ha de fer l'administració que concedeix la llicència és prendre mesures compensatòries pel dany que crea el projecte en qüestió. Per tant, fins i tot el fet de no haver previst, en el cas que ens ocupa d'aquesta exploració, la realització d'unes accions compensatòries adients i prèvies **podria ser clarament objecte de denúncia davant el Tribunal de Justícia de la UE**. I, les conseqüències, especialment econòmiques, de la sentència haurien de ser assumides, doncs, de forma inexorable.

Sisè.- CONSEQÜÈNCIES LEGALS I FINANCERES DE L'ATORGAMENT DEL PERMÍS

Més enllà de les nefastes conseqüències físiques de l'autorització del permís, cal tenir present les no menys negatives conseqüències legals: d'acord amb la legislació minera (lleï, per cert, de l'any 1.973, pre-constitucional i que dóna privilegis al dret de la propietat i de les empreses, respecte els drets socials i mediambientals) el permís de recerca concedeix al seu titular el dret a realitzar, dins del perímetre demarcat i durant un termini determinat, els estudis i treballs encaminats a posar de manifest i definir els recursos i al fet que, una vegada definits, **se li atorgui la concessió d'explotació** dels mateixos. És a dir, que un cop s'ha concedit, la promotora podrà exigir el permís d'explotació (en aquest cas, davant les autoritats del Govern espanyol) i aquest no podrà ésser denegat.

Alhora també, aquests drets entraran dins del mercadeig, ja que també la legislació permet la transmissió total o parcial de la titularitat del permís i l'aprovació de convenis entre titulars de permisos de recerca i concessions d'explotació, de manera que el camp de l'especulació queda obert de bat a bat, en perjudici del territori i la seva població.

De fet, no són pocs els casos que ja s'han donat a l'Estat espanyol en els quals les empreses que han promogut els projectes realitzaven el "treball brut" per aconseguir els permisos d'explotació i després cedir-los-hi a grans empreses que si podrien desenvolupar-los. És a dir, intervenen empreses pantalla amb la única fi de deixar-ho tot preparat per revendre el projecte generant un benefici a una companyia major. D'aquesta manera, l'especulació financera també té la seva derivada en la **bombolla minera**, respecte la qual diverses entitats ecologistes i mediambientals porten anys advertint. Casos com els de les denominades 'terres rares', al sud de Ciudad Real, d'urani en Retortillo (Salamanca), de coure entre els Concellos de la Corunya de Touro i O Pi; de liti i wolframi a Càceres cabdal i la seva província respectivament; de zinc i plom a Cantàbria; de potasses entre Aragó i Navarra, en són d'altres expressions veïnes, molt sovint vinculades a la resurrecció de mines abandonades, com és el cas de Salau.

Fet i fet, els veritables guanys es generen als mercats financers, on els projectes es converteixen en instruments que s'usen com a esquer per atreure inversors

privats, i en borsa, on la compra d'accions de la companyia propietària dels drets, al seu torn, contribueix a inflar artificialment el seu valor. El cas de les accions d'Apollo Minerals, que han incrementat enormement el seu valor des de la publicació de les investigacions a Salau, n'és prova fefaent.

Setè.- REFLEXIÓ FINAL

En darrer terme, convé cridar a la reflexió, també, sobre el fet que la nostra nació, amb l'enorme volum de desastres paisatgístics, mediambientals i d'atemptats a la qualitat de vida dels seus habitants que acumula al llarg de la seva història recent, **no es pot permetre continuar amb aquesta depredació del territori.** El nostre país presenta un molt elevat grau de degradació paisatgística i mediambiental però, sortosament, determinats territoris, entre ells el nostre, han arribat fins al segle XXI relativament poc afectats per aquesta voracitat destructora. I aquests valors són béns cobejables i anhelats en qualsevol país avançat, un tresor a preservar, millorar i explotar de manera sostenible, no pas quelcom potencialment prescindible i aniquilable.

Diria molt poc de tots nosaltres, i molt menys encara d'aquells que tenen el mandat d'administrar-ho des del Govern de Catalunya, si a aquestes alçades de la Història, tenint present els referents tràgics del nostre passat i el marc de la Unió Europea en la què estem integrats, a la qual anhelem incorporar-nos com un Estat i que entenem moderna i avançada, se seguissin legitimant actuacions tan agressives com aquestes, menyspreadores de l'entorn i destructores dels pocs Paisatges de qualitat que encara resten a casa nostra. Damunt dels responsables directes de que es produís quelcom que, a aquestes alçades dels temps, cal titllar ja, directament, d'aberrant, hauria de caure irremissiblement un mantell de vergonya. Projectes com aquest ens allunyen completament de les societats avançades que hauríem de tenir sempre com a referència.

Per tots aquests motius, US DEMANEM:

I. QUE SE'NS CONSIDERI COM A PART INTERESSADA A TOTS ELS EFECTES I SE'NS INFORMI DE TOTES LES INCIDÈNCIES, RESOLUCIONS I TRÀMITS CORRESPONENTS.

II. QUE ES TINGUIN EN CONSIDERACIÓ AQUESTES AL·LEGACIONS.

III. QUE S'ACORDI LA DENEGACIÓ DELS PERMISOS PER A DUR ENDAVANT EL PROJECTE D'INVESTIGACIÓ MINERA SOL·LICITATS.

Barcelona, 10 d'octubre de 2.018